

LIBRIS

We know
books

BIBLIA

SAU

SFÎNTA SCRIPTURĂ

TIPĂRITĂ CU BINECVĂNTAREA
PREFERICITULUI PĂRINTE

DANIEL
PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

CU APROBAREA SFÂNTULUI SINOD

EDITURA INSTITUTULUI BIBLIC ȘI DE MIȘIUNE ORTODOXĂ
BUCUREȘTI - 2023

însăși legislația și unele evenimente în legătură cu promulgarea legilor, iar cartea ultimă, *Deuteronomul*, este epilogul care recapitulează și confirmă constituirea Legii. Centrul și fondul lucrării este, prin urmare, Legea. Pe Muntele Sinai se face un legământ între Dumnezeu și poporul lui Israel, care fusese prevestit în făgăduința făcută lui Avraam. Acest legământ avea să se desăvârșească în legământul harului, instituit de Mântuitorul Hristos. De aceea autorul suprimă anumite intervale de timp, care nu au nicio importanță pentru ordinea supranaturală, ca de exemplu: istoria patriarhilor (expusă numai foarte sumar), istoria de după Noe până la risipirea neamurilor, petrecerea în Egipt, petrecerea celor 40 de ani în pustiu. În schimb, întâmplările din iconomia mântuirii sunt redată amănunțit: căderea în păcat, potopul, risipirea neamurilor, ieșirea din Egipt și, mai ales, legislația sinaitică.”

FACEREA

ÎNTÂIA CARTE A LUI MOISE

CAP 1

Facerea lumii.

1. La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul.
2. Și pământul era netocmit și gol. Întuneric era deasupra adâncului și Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor.
3. Și a zis Dumnezeu: «Să fie lumina!» Și a fost lumină.
4. Și a văzut Dumnezeu că este bună lumina, și a despărțit Dumnezeu lumina de întuneric.
5. Lumina a numit-o Dumnezeu ziuă, iar întunericul l-a numit noapte. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua întâi.
6. Și a zis Dumnezeu: «Să fie o țârie prin mijlocul apelor și să despartă ape de ape!» Și a fost așa.
7. A făcut Dumnezeu țâria și a despărțit Dumnezeu apele cele de sub țârie de apele cele de deasupra țâriei.
8. Țâria a numit-o Dumnezeu cer. Și a văzut Dumnezeu că este bine. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a doua.
9. Și a zis Dumnezeu: «Să se adune apele cele de sub cer la un loc și să se arate uscatul!» Și a fost așa. Și s-au adunat apele cele de sub cer la locurile lor și s-a arătat uscatul.
10. Uscatul l-a numit Dumnezeu pământ, iar adunarea apelor a numit-o mări. Și a văzut Dumnezeu că este bine.
11. Apoi a zis Dumnezeu: «Să dea pământul din sine verdeață: iarbă, cu sămânță într-însa, după felul și ase-

mănarea ei, și pomi roditori, care să dea rod cu sămânță în sine, după fel, pe pământ!» Și a fost așa.

12. Pământul a dat din sine verdeață: iarbă, care face sămânță, după felul și după asemănarea ei, și pomi roditori, cu sămânță, după fel, pe pământ. Și a văzut Dumnezeu că este bine.

13. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a treia.

14. Și a zis Dumnezeu: «Să fie luminători pe țâria cerului, ca să lumineze pe pământ, să despartă ziua de noapte și să fie semne ca să deosebească anotimpurile, zilele și anii,

15. Și să slujească drept luminători pe țâria cerului, ca să lumineze pământul». Și a fost așa.

16. A făcut Dumnezeu cei doi luminători mari: luminătorul cel mai mare pentru cărmuirea zilei și luminătorul cel mai mic pentru cărmuirea nopții, și stelele.

17. Și le-a pus Dumnezeu pe țâria cerului, ca să lumineze pământul,

18. Să cărmuiască ziua și noaptea și să despartă lumina de întuneric. Și a văzut Dumnezeu că este bine.

19. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a patra.

20. Apoi a zis Dumnezeu: «Să mișune apele de vietăți, ființe cu viață în ele și păsări să zboare pe pământ, pe întinsul țâriei cerului!» Și a fost așa.

21. A făcut Dumnezeu animalele cele mari din ape și toate ființele vii,

CAP 1. – (1) Ps. 88, 11–12; 135, 5; 145, 6. Iov 38, 4. Sir. 18, 1. Ioan 1, 3. Fapt. 14, 15; 17, 24. 2 Petr. 3, 5. Evr. 11, 3. Apoc. 14, 7. (3) Ps. 32, 9; 103, 2. Is. 45, 7. Ioan 1, 3. 2 Cor. 4, 6. (6) Ps. 32, 6; 103, 2; 135, 6;

148, 4–5. Ier. 10, 12; 51, 15. (7) Ps. 103, 3; 148, 4. (9) Ps. 32, 7; 135, 6. Iona 1, 9. (11) Marc. 4, 28. (14) Ps. 135, 7–9. (16) Deut. 4, 19. Ps. 135, 8. Ier. 31, 35–36. (18) Ps. 103, 19–20. (21) Iov 41, 1. Ps. 103, 25.

care mișună în ape, unde ele se prăsesc după felul lor, și toate păsările înaripate după felul lor. Și a văzut Dumnezeu că este bine.

22. Și le-a binecuvântat Dumnezeu și a zis: «Prăsiți-vă și vă înmulțiți și umpleți apele mărilor și păsările să se înmulțească pe pământ!»

23. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a cincea.

24. Apoi a zis Dumnezeu: «Să scoată pământul ființe vii, după felul lor: animale, târătoare și fiare sălbatice după felul lor.» Și a fost așa.

25. A făcut Dumnezeu fiarele sălbatice după felul lor, și animalele domestice după felul lor, și toate târătoarele pământului după felul lor. Și a văzut Dumnezeu că este bine.

26. Și a zis Dumnezeu: «Să facem om după chipul și după asemănarea Noastră, ca să stăpânească peștii mării, păsările cerului, animalele domestice, toate vietățile ce se târăsc pe pământ și tot pământul!»

27. Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat și femeie.

28. Și Dumnezeu i-a binecuvântat, zicând: «Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l supuneți; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, peste toate animalele, peste toate vietățile ce se mișcă pe pământ și peste tot pământul!»

29. Apoi a zis Dumnezeu: «Iată, vă dau toată iarba ce face sămânță de pe toată fața pământului și tot pomul ce are rod cu sămânță în el. Acestea vor fi hrana voastră.»

30. Iar tuturor fiarelor pământului și tuturor păsărilor cerului și tuturor vietăților ce se mișcă pe pământ, care au în ele suflare de viață, le dau toată iarba verde spre hrană». Și a fost așa.

31. Și a privit Dumnezeu toate câte a făcut și iată erau bune foarte. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a șasea.

(22) Fac. 8, 17. (24) Iov 12, 7. Bar. 3, 32. Sir. 16, 31. (26) Fac. 5, 1. Înțel. 2, 23; 9, 2. Sir. 17, 1-3. (27) Fac. 9, 6. Ecl. 7, 29. Înțel. 10, 1. Sir. 15, 14. Mat. 19, 4. Marc. 10, 6. Iac. 3, 9. 1 Cor. 11, 7. Col. 3, 10. 1 Tim. 2, 13. (28) Fac. 8, 17; 9, 1, 7. Ps. 8, 6-9. Sir. 17, 4. (29) Fac. 9, 3. (31) Înțel. 31,

BOOK

CAP 2

Sfințirea zilei a șaptea. Așezarea omului în rai. Prima familie.

1. Așa s-au făcut cerul și pământul și toată oștirea lor.

2. Și a sfârșit Dumnezeu în ziua a șasea lucrarea Sa, pe care a făcut-o; iar în ziua a șaptea S-a odihnit de toate lucrurile Sale, pe care le-a făcut.

3. Și a binecuvântat Dumnezeu ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că într-însa S-a odihnit de toate lucrurile Sale, pe care le-a făcut și le-a pus în rânduală.

4. Iată obârșia cerului și a pământului de la facerea lor, din ziua când Domnul Dumnezeu a făcut cerul și pământul.

5. Pe câmp nu se afla nici un copăcel, iar iarba de pe el nu începuse a odrăslî, pentru că Domnul Dumnezeu nu trimisese încă ploaie pe pământ și nu era nici menî ca să lucreze pământul.

6. Ci numai abur ieșea din pământ și umezea toată fața pământului.

7. Atunci, luând Domnul Dumnezeu țărână din pământ, a făcut pe om și a suflat în fața lui suflare de viață și s-a făcut omul viu.

8. Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit, și a pus acolo pe omul pe care-l zidise.

9. Și a făcut Domnul Dumnezeu să răsără din pământ tot soiul de pomi, plăcuți la vedere și cu roade bune de mâncat; iar în mijlocul raiului era pomul vieții și pomul cunoștinței binelui și răului.

10. Și din Eden ieșea un râu, care uda raiul, iar de acolo se împărțea în patru brațe.

11. Numele unuia era Fison. Acesta înconjură toată țara Havila, în care se află aur.

12. Aurul din țara aceea este bun; tot acolo se găsește bdeliu și piatra de onix.

13. Numele râului al doilea este Gihon. Acesta înconjură toată țara Cuș.

17. Ps. 110, 3. Înțel. 1, 14. Sir. 18, 1; 39, 21, 39. CAP 2. - (1) Is. 45, 12. (2) Înțel. 20, 11; 31, 17. Evr. 4, 4. (3) Sir. 16, 27. (7) Fac. 18, 27. Iov 10, 9; 33, 4. Tob. 8, 6. Înțel. 10, 1. Sir. 17, 1; 33, 10. 1 Cor. 15, 45, 47. (8) Fac. 4, 16. (9) Apoc. 2, 7; 22, 2. (11) Sir. 24, 27.

14. Numele râului al treilea este Tigru. Acesta curge prin fața Asiriei; iar râul al patrulea este Eufratul.

15. Și a luat Domnul Dumnezeu pe omul pe care-l făcuse și l-a pus în grădina cea din Eden, ca s-o lucreze și s-o păzească.

16. A dat apoi Domnul Dumnezeu lui Adam poruncă și a zis: «Din toți pomii din rai poți să mănânci,

17. Iar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit!»

18. Și a zis Domnul Dumnezeu: «Nu este bine să fie omul singur; să-i facem ajutor potrivit pentru el.»

19. Și Domnul Dumnezeu, Care făcuse din pământ toate fiarele câmpului și toate păsările cerului, le-a adus la Adam, ca să vadă cum le va numi; așa ca toate ființele vii să se numească precum le va numi Adam.

20. Și a pus Adam nume tuturor animalelor și tuturor păsărilor cerului și tuturor fiarelor sălbatice; dar pentru Adam nu s-a găsit ajutor de potrivă lui.

21. Atunci a adus Domnul Dumnezeu asupra lui Adam somn greu; și, dacă a adormit, a luat una din coastele lui și a plinit locul ei cu carne.

22. Iar coasta luată din Adam a făcut-o Domnul Dumnezeu femeie și a adus-o la Adam.

23. Și a zis Adam: «Iată aceasta-i o din oasele mele și carne din carnea mea; ea se va numi femeie, pentru că este luată din bărbatul său.»

24. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va uni cu femeia sa și vor fi amândoi un trup».

25. Adam și femeia lui erau amândoi goi și nu se rușinau.

CAP 3

Căderea strămoșilor în păcat. Pedeapsa. Făgăduința lui Mesia.

1. Șarpele însă era cel mai șiret dintre toate fiarele de pe pământ, pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. Și a zis șarpele

(14) Dan. 10, 4. (17) Fac. 3, 11. Sir. 14, 18. Rom. 5, 12; 6, 23. 1 Cor. 15, 21. (18) Ecl. 4, 8-9. Mal. 2, 14. (19) Sir. 17, 6. (20) Sir. 17, 5-6. (22) Tob. 8, 6. 1 Tim. 2, 13. (23) 1 Cor. 11, 8. (24) Mal. 2, 15. Mat. 19, 5. Marc. 10, 7-8. 1 Cor. 6, 16. Ef. 5, 31. (25) Fac.

către femeie: «Dumnezeu a zis El, oare, să nu mâncați roade din orice pom din rai?»

2. Iar femeia a zis către șarpe: «Roade din pomii raiului putem să mănâncăm;

3. Numai din rodul pomului celui din mijlocul raiului ne-a zis Dumnezeu: «Să nu mâncați din el, nici să vă atingeți de el, ca să nu muriți!»

4. Atunci șarpele a zis către femeie: «Nu, nu veți muri!

5. Dar Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din el vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.»

6. De aceea femeia, socotind că rodul pomului este bun de mâncat și plăcut ochilor la vedere și vrednic de dorit, pentru că dă știință, a luat din el și a mâncat și a dat bărbatului său și a mâncat și el.

7. Atunci li s-au deschis ochii la amândoi și au cunoscut că erau goi, și au cusut frunze de smochin și și-au făcut acoperăminte.

8. Iar când au auzit glasul Domnului Dumnezeu, Care umbla prin rai, în răcoarea serii, s-au ascuns Adam și femeia lui de fața Domnului Dumnezeu printre pomii raiului.

9. Și a strigat Domnul Dumnezeu pe Adam și i-a zis: «Adame, unde ești?»

10. Răspuns-a acesta: «Am auzit glasul Tău în rai și m-am temut, căci sunt gol, și m-am ascuns.»

11. Și i-a zis Dumnezeu: «Cine ți-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care ți-am poruncit să nu mănânci?»

12. Zis-a Adam: «Femeia pe care mi-ai dat-o să fie cu mine, aceea mi-a dat din pom și am mâncat.»

13. Și a zis Domnul Dumnezeu către femeie: «Pentru ce ai făcut aceasta?» Iar femeia a zis: «Șarpele m-a amăgit și eu am mâncat.»

14. Zis-a Domnul Dumnezeu către șarpe: «Pentru că ai făcut aceasta, blestemat să fii între toate animalele și între toate fiarele câmpului; pe pântecul tău să te târăști și țărână să mănânci în toate zilele vieții tale!

3, 7. CAP 3. - (1) Înțel. 2, 24. Sir. 25, 17. (2) Ecl. 7, 29. (4) Înțel. 2, 24. Ioan 8, 44. 2 Cor. 11, 3. (5) Sir. 10, 12-14. (6) Sir. 25, 27. 1 Tim. 2, 14. (7) Fac. 2, 25. Apoc. 3, 17. (8) Ps. 137, 6. Am. 9, 2. (11) Fac. 2, 17. (13) Ier. 4, 10. 2 Cor. 11, 3. (14) Ps. 17, 9.

15. Dușmănie voi pune între tine și între femeie, între sămânța ta și sămânța ei; aceasta îți va zdrobi capul, iar tu îi vei înțepa călcăiul».

16. Iar femeii i-a zis: «Voi înmulți me-reu necazurile tale, mai ales în vremea sarcinii tale; în dureri vei naște copii; atrasă vei fi către bărbatul tău și el te va stăpâni».

17. Iar lui Adam i-a zis: «Pentru că ai ascultat vorba femeii tale și ai mâncat din pomul din care ți-am poruncit: «Să nu mănânci», blestemat va fi pământul pentru tine! Cu osteneală să te hrănești din el în toate zilele vieții tale!

18. Spini și pălămidă îți va rodi el și te vei hrăni cu iarba câmpului!

19. În sudoarea feței tale îți vei mânca pâinea ta, până te vei întoarce în pământul din care ești luat; căci pământ este și în pământ te vei întoarce».

20. Și a pus Adam femeii sale numele Eva, adică viață, pentru că ea era să fie mama tuturor celor vii.

21. Apoi a făcut Domnul Dumnezeu lui Adam și femeii lui îmbrăcăminte de piele și i-a îmbrăcat.

22. Și a zis Domnul Dumnezeu: «Iată, Adam s-a făcut ca unul dintre Noi, cunoscând binele și răul. Și acum nu cumva să-și întindă mâna și să ia roade din pomul vieții, să mănânce și să trăiască în veci!...»

23. De aceea l-a scos Domnul Dumnezeu din grădina cea din Eden, ca să lucreze pământul, din care fusese luat.

24. Și izgonind pe Adam, l-a așezat în preajma grădinii celei din Eden și a pus heruvimi și sabie de flacără vălviitoare, să păzească drumul către pomul vieții.

CAP 4

Cain și Abel. Urmașii lor.

1. După aceea a cunoscut Adam pe Eva, femeia sa, și ea, zămislind, a născut pe Cain și a zis: «Am dobândit om de la Dumnezeu».

2. Apoi a mai născut pe Abel, fratele lui Cain. Abel a fost păstor de oi, iar Cain lucrător de pământ.

3. Dar după un timp, Cain a adus jertfă lui Dumnezeu din roadele pământului.

4. Și a adus și Abel din cele întâi-născute ale oilor sale și din grăsimi-le lor. Și a căutat Domnul spre Abel și spre darurile lui,

5. Iar spre Cain și spre darurile lui n-a căutat. Și s-a întristat Cain tare și fața lui era posomorâtă.

6. Atunci a zis Domnul Dumnezeu către Cain: «Pentru ce te-ai întristat și pentru ce s-a posomorât fața ta?

7. Când faci bine, oare nu-ți este fața senină? Iar de nu faci bine, păcatul bate la ușă și caută să te târască, dar tu biruieste!»

8. După aceea Cain a zis către Abel, fratele său: «Să ieșim la câmp!» Iar când erau ei în câmpie, Cain s-a aruncat asupra lui Abel, fratele său, și l-a omorât.

9. Atunci a zis Domnul Dumnezeu către Cain: «Unde este Abel, fratele tău?» Iar el a răspuns: «Nu știu! Au doar eu sunt păzitorul fratelui meu?»

10. Și a zis Domnul: «Ce ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă către Mine din pământ.

11. Și acum ești blestemat de pământul care și-a deschis gura sa, ca să primească sângele fratelui tău din mâna ta.

12. Când vei lucra pământul, acesta nu-și va mai da roadele sale ție; zbu-ciumat și fugar vei fi tu pe pământ».

13. Și a zis Cain către Domnul Dumnezeu: «Pedeapsa mea este mai mare decât aș putea-o purta.

14. De mă izgonești acum din pământul acesta, mă voi ascunde de la fața Ta și voi fi zbuciumat și fugar pe pământ, și oricine mă va întâlni, mă va ucide».

15. Și i-a zis Domnul Dumnezeu: «Nu așa, ci tot cel ce va ucide pe Cain înșeptit se va pedepsi». Și a pus Domnul Dumnezeu semn lui Cain, ca tot cel care îl va întâlni să nu-l omoare.

(20) Tob. 8, 6. (22) Fac. 1, 27; 2, 9. 1 Ioan 5, 7. CAP 4. - (4) Sir. 35, 6. Evr. 11, 4. (5) Pild. 15, 8. Is. 1, 13. (6) Mat. 20, 15. (7) Rom. 6, 16. (8) Înțel. 10, 3. Sir. 8, 18. Mat. 23, 35. Luc. 11, 51. 1 Ioan 3, 12. Iuda 1, 11. Gal. 5, 15, 17. (9) Ps. 9, 13; 115, 6. (10) Jez. 24, 7. Evr. 12, 24. Apoc. 6, 10. (12) Ps. 10, 1. Is. 7, 2. (14) Fac. 9, 6.

(15) Ps. 22. Ps. 70. Ps. 111, 1-2, 4. Zah. 12, 10. Sir. 25, 10. Mat. 13, 39. Luc. 24, 27. Ioan 5, 46; 8, 44. Fapt. 26, 6. 1 Ioan 3, 8. (16) Ioan 16, 21. 1 Cor. 3, 16; 14, 3. 1 Tim. 2, 11. Tit. 2, 5. (17) Fac. 4, 12; 5, 29. Sir. 7, 16. (19) Iov 10, 9; 34, 15. Ps. 127, 2; 145, 3. Eccl. 3, 20; 12, 7. Înțel. 15, 8. Sir. 14, 18; 17, 1, 27; 40, 13; 41, 13. 1 Cor. 15, 21. 2 Tes. 3, 10.

16. Și s-a dus Cain de la fața lui Dumnezeu și a locuit în ținutul Nod, la răsărit de Eden.

17. După aceea a cunoscut Cain pe femeia sa și ea, zămislind, a născut pe Enoh. Apoi a zidit Cain o cetate și a numit-o, după numele fiului său, Enoh.

18. Iar lui Enoh i s-a născut Irad; lui Irad i s-a născut Maleleil; lui Maleleil i s-a născut Matusal, iar lui Matusal i s-a născut Lameh.

19. Lameh și-a luat două femei: numele uneia era Ada și numele celeilalte era Sela.

20. Ada a născut pe Iabal; acesta a fost tatăl celor ce trăiesc în corturi, la turme.

21. Fratele lui se numea Iubal; acesta este tatăl tuturor celor ce cântă din chitară și din cimpoi.

22. Sela a născut și ea pe Tubalcain, care a fost făur de unelte de aramă și de fier. Și sora lui se chema Noema.

23. Și a zis Lameh către femeile sale: «Ada și Sela, ascultați glasul meu! Femeile lui Lameh, luați aminte la cuvintele mele: Am ucis un om pentru rana mea și un tânăr pentru vânătaia mea.

24. Dacă pentru Cain va fi răzbu-narea de șapte ori, apoi pentru Lameh de șaptezeci de ori câte șapte!»

25. Adam a cunoscut iarăși pe Eva, femeia sa, și ea, zămislind, a născut un fiu și i-a pus numele Set, pentru că și-a zis: «Mi-a dat Dumnezeu alt fiu în locul lui Abel, pe care l-a ucis Cain».

26. Lui Set de asemenea i s-a născut un fiu și i-a pus numele Enos. Atunci au început oamenii a chema numele Dom-nului Dumnezeu.

CAP 5

Neamurile patriarhilor de la Adam până la Noe.

1. Iată acum cartea neamului lui Adam. Când a făcut Dumnezeu pe Adam, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu.

2. Bărbat și femeie a făcut și i-a bine-cuvântat și le-a pus numele: Om, în ziua în care i-a făcut.

(19) Fac. 2, 24. (25) Fac. 5, 3. 1 Paral. 1, 1. Sir. 49, 18. CAP 5. - (1) Fac. 1, 26-27; 9, 6. 1 Paral. 1, 1. Înțel. 2, 23. Sir. 17, 1, 3. Col. 3, 10.

3. Adam a trăit două sute treizeci de ani și atunci i s-a născut un fiu după ase-mănarea sa și după chipul său și i-a pus numele Set.

4. Zilele pe care le-a trăit Adam după nașterea lui Set au fost șapte sute de ani și i s-a născut fii și fiice.

5. Iar de toate, zilele vieții lui Adam au fost nouă sute treizeci de ani și apoi a murit.

6. Set a trăit două sute cincini ani și i s-a născut Enos.

7. După nașterea lui Enos, Set a mai trăit șapte sute șapte ani și i s-au născut fii și fiice.

8. Iar de toate, zilele lui Set au fost nouă sute doisprezece ani și apoi a murit.

9. Enos a trăit o sută nouăzeci de ani și atunci i s-a născut Cainan.

10. După nașterea lui Cainan, Enos a mai trăit șapte sute cincisprezece ani și i s-au născut fii și fiice.

11. Iar de toate, zilele lui Enos au fost nouă sute cincini ani și apoi a murit.

12. Cainan a trăit o sută șaptezeci de ani și atunci i s-a născut Maleleil.

13. După nașterea lui Maleleil, Cainan a mai trăit șapte sute patruzeci de ani și i s-au născut fii și fiice.

14. Iar de toate, zilele lui Cainan au fost nouă sute zece ani și apoi a murit.

15. Maleleil a trăit o sută șizeci și cincini de ani și atunci i s-a născut Iared.

16. După nașterea lui Iared, Maleleil a mai trăit șapte sute treizeci de ani și i s-au născut fii și fiice.

17. Iar de toate, zilele lui Maleleil au fost opt sute nouăzeci și cincini de ani și apoi a murit.

18. Iared a trăit o sută șizeci și doi de ani și atunci i s-a născut Enoh.

19. După nașterea lui Enoh, Iared a mai trăit opt sute de ani și i s-au născut fii și fiice.

20. Iar de toate, zilele lui Iared au fost nouă sute șizeci și doi de ani și apoi a murit.

21. Enoh a trăit o sută șizeci și cincini de ani și atunci i s-a născut Matusalem.

(2) Mat. 19, 4. Marc. 10, 6. (3) 1 Paral. 1, 1. Luc. 3, 38. 1 Cor. 15, 48-49. (6) 1 Paral. 1, 1. (12) Luc. 3, 37.

22. Și a umblat Enoh înaintea lui Dumnezeu, după nașterea lui Matusalem, două sute de ani și i s-au născut fii și fiice.

23. Iar de toate, zilele lui Enoh au fost trei sute șazeci și cinci de ani.

24. Și a plăcut Enoh lui Dumnezeu și apoi nu s-a mai aflat, pentru că l-a mutat Dumnezeu.

25. Matusalem a trăit o sută optzeci și șapte de ani și atunci i s-a născut Lameh.

26. După nașterea lui Lameh, Matusalem a mai trăit șapte sute optzeci și doi de ani și i s-au născut fii și fiice.

27. Iar de toate, zilele lui Matusalem, pe care le-a trăit, au fost nouă sute șazeci și nouă de ani și apoi a murit.

28. Lameh a trăit o sută optzeci și opt de ani și atunci i s-a născut un fiu.

29. Și i-a pus numele Noe, zicând: «Acesta ne va mângâia în lucrul nostru și în munca mâinilor noastre, la lucrarea pământului pe care l-a blestemat Domnul Dumnezeu!»

30. Și a mai trăit Lameh, după nașterea lui Noe, cinci sute șazeci și cinci de ani și i s-au născut fii și fiice.

31. Iar de toate, zilele lui Lameh au fost șapte sute cincizeci și trei de ani și apoi a murit.

32. Noe era de cinci sute de ani când i s-au născut trei feciori: Sem, Ham și Iafet.

CAP 6

Vestirea potopului. Facerea corăbiei.

1. Iar după ce au început a se înmulți oamenii pe pământ și li s-au născut fiice, 2. Fiii lui Dumnezeu, văzând că fiecele oamenilor sunt frumoase, și-au ales dintre ele soții, care pe cine a voit.

3. Dar Domnul Dumnezeu a zis: «Nu va rămâne Duhul Meu pururea în oamenii aceștia, pentru că sunt numai trup. Deci zilele lor să mai fie o sută douăzeci de ani!»

4. În vremea aceea s-au ivit pe pământ uriași, mai cu seamă de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiecele

oamenilor și acestea începuseră a le naște fii: aceștia sunt vestiții viteji din vechime.

5. Văzând însă Domnul Dumnezeu că răutatea oamenilor s-a mărit pe pământ și că toate cugetele și dorințele inimii lor sunt îndreptate la rău în toate zilele.

6. I-a părut rău și s-a căit Dumnezeu că a făcut pe om pe pământ.

7. Și a zis Domnul: «Pierde-voi de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut! De la om până la dobitoc și de la târătoare până la păsările cerului, tot voi pierde, căci îmi pare rău că le-am făcut».

8. Noe însă a aflat har înaintea Domnului Dumnezeu.

9. Iată viața lui Noe: Noe era om drept și neprihănit între oamenii timpului său și mergea pe calea Domnului.

10. Și i s-a născut lui Noe trei fii: Sem, Ham și Iafet.

11. Pământul însă se stricase înaintea feței lui Dumnezeu și se umpluse pământul de silnicii.

12. Și a căutat Domnul Dumnezeu spre pământ și iată era stricat, căci tot trupul se abătuse de la calea sa pe pământ.

13. Atunci a zis Domnul Dumnezeu către Noe: «Sosit-a înaintea feței Mele sfârșitul a tot omul, căci s-a umplut pământul de nedreptățile lor, și iată Eu îi voi pierde de pe pământ.

14. Tu însă fă-ți o corabie de lemn de salcâm. În corabie să faci despărțituri și smolește-o cu smoală pe dinăuntru și pe din afară.

15. Corabia însă să o faci așa: lungimea corăbiei să fie de trei sute de coți, lățimea ei de cincizeci de coți, iar înălțimea de treizeci de coți.

16. Să faci corăbiei o fereastră la un cot de la acoperiș, iar ușa corăbiei să o faci într-o parte a ei. De asemenea să faci într-însa trei rânduri de cămări: jos, la mijloc și sus.

17. Și iată Eu voi aduce asupra pământului potop de apă, ca să pierd tot trupul de sub cer, în care este suflu de viață, și tot ce este pe pământ va pieri.

26. Întel. 14, 6. Sir. 16, 8, 3 Mac. 2, 4. (5) Fac. 8, 21. Iov 15, 14. Mat. 15, 19. Marc. 7, 21. Iac. 4, 5. (7) Num. 23, 19. 1 Reg. 15, 11. Sir. 16, 8. (9) Sir. 44, 17. (10) Luc. 3, 36. (13) 2 Petr. 2, 5. (14) Evr. 11, 7. (17) Ps. 28, 10.

18. Iar cu tine voi face legământul Meu; și vei intra în corabie tu și împreună cu tine vor intra fiii tăi, femeia ta și femeile fiilor tăi.

19. Să intre în corabie din toate animalele, din toate târătoarele, din toate fiarele și din tot trupul, câte două, parte bărbătească și parte femeiască, ca să rămână cu tine în viață.

20. Din toate soiurile de păsări înaripate după fel, din toate soiurile de animale după fel și din toate soiurile de târătoare după fel, din toate să intre la tine câte două, parte bărbătească și parte femeiască, ca să rămână în viață împreună cu tine.

21. Iar tu ia cu tine din tot felul de mâncare, cu care vă hrăniți; îngrijește-te ca să fie aceasta de mâncare pentru tine și pentru acelea».

22. Și a început Noe lucrul și precum îi poruncise Domnul Dumnezeu așa a făcut.

CAP 7

Potopul.

1. După aceea a zis Domnul Dumnezeu lui Noe: «Intră în corabie, tu și toată casa ta, căci în neamul acesta numai pe tine te-am văzut drept înaintea Mea.

2. Să iei cu tine din toate animalele curate câte șapte perechi, parte bărbătească și parte femeiască, iar din animalele necurate câte o pereche, parte bărbătească și parte femeiască.

3. De asemenea și din păsările cerului să iei: din cele curate câte șapte perechi, parte bărbătească și parte femeiască, iar din toate păsările necurate câte o pereche, parte bărbătească și parte femeiască, ca să le păstrezi soiul pentru tot pământul.

4. Căci peste șapte zile Eu voi vărsa ploaie pe pământ, patruzeci de zile și patruzeci de nopți, și am să pierd de pe fața pământului toate făpturile câte am făcut».

5. Și a făcut Noe toate câte i-a poruncit Domnul Dumnezeu.

6. Noe însă, când a venit asupra pământului potopul de apă, era de șase sute de ani.

7. Și a intrat Noe în corabie și împreună cu el au intrat fiii lui, femeia lui și femeile fiilor lui, ca să scape de apele potopului.

8. Din păsările curate și din păsările necurate, din animalele curate și din animalele necurate, din fiare și din toate cele ce se mișcă pe pământ

9. Au intrat la Noe în corabie perechi, perechi, parte bărbătească și parte femeiască, cum poruncise Dumnezeu lui Noe.

10. Iar după șapte zile au venit asupra pământului apele potopului.

11. În anul șase sute al vieții lui Noe, în luna a doua, în ziua a douăzeci și șapte a lunii acesteia, chiar în acea zi, s-au deschis toate izvoarele adâncului celui mare și s-au deschis jgheburile cerului;

12. Și a plouat pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți.

13. În ziua aceasta a intrat Noe în corabie și împreună cu dânsul au intrat Sem, Ham și Iafet, fiii lui Noe, femeia lui Noe și cele trei femei ale fiilor lui.

14. Din toate soiurile de fiare de pe pământ, din toate soiurile de animale, din toate soiurile de viețâți ce mișunau pe pământ, din toate soiurile de zburătoare, din toate păsările, din toate înaripatele

15. Și din tot trupul, în care se afla duh de viață, au intrat cu Noe în corabie, perechi, perechi, parte bărbătească și parte femeiască.

16. Și cele ce au intrat cu Noe în corabie din tot trupul au intrat parte bărbătească și parte femeiască, precum poruncise Dumnezeu lui Noe. Și a închis Domnul Dumnezeu corabia pe din afară.

17. Potopul a ținut pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți și s-a înmulțit apa și a ridicat corabia și aceasta s-a înălțat deasupra pământului.

18. Și a crescut apa mereu și s-a înmulțit foarte tare pe pământ și corabia se purta pe deasupra apei.

19. Și a sporit apa pe pământ atât de mult, încât a acoperit toți munții cei înalți, care erau sub cer.

(24) Întel. 4, 10. Sir. 44, 16; 49, 16. Evr. 11, 5. (29) Fac. 3, 17. 1 Petr. 3, 20. Evr. 11, 7. (32) Fac. 10, 1. 1 Paral. 1, 4. CAP 6. – (2) Deut. 14, 1. Sir. 9, 5. Mat. 24, 38. 1 Ioan 3, 1. (3) Fapt. 7, 51. 1 Petr. 3, 20. Gal. 5, 16. (4) Num. 13, 34. Bar. 3,

(19) Fac. 7, 9, 16. (22) Fac. 7, 5. Evr. 11, 7. CAP 7. – (1) Întel. 10, 4. 1 Petr. 3, 20. (5) Fac. 6, 12. (7) Întel. 14, 6. Mat. 24, 37–38. Luc. 17, 26–27. 1 Petr. 3, 20.

2 Petr. 2, 5. (9) Fac. 6, 19. (11) Fac. 8, 2. 4 Reg. 7, 2. Iov 12, 15; 38, 8. Pild. 8, 29. (12) Întel. 10, 4. Sir. 40, 12. (16) Fac. 6, 19–20.